

December 2014 | CBBSS |

CBBSS INFOLETTER ON OIL AND GAS E&P



Съдържание

СТАТИЯ НА БРОЯ:

Илиян Василев: To hub or not to hub	стр.2
Bloomberg: Румъния залага на собствен газ	стр.7
Voice of America: Хърватия възражда проект за газов терминал	стр.8
The Hill: Шистовият газ ще увеличи леко данъчните приходи	стр.10
Energy Tomorrow: Добри новини по отношение на емисиите от метан	стр.11
Midlandreporter Telegraph: Компаниите добиващи шистов газ не са притеснени от цените	стр.15

To hub or not to hub

Илиян Василев

Последните седмици буквално взривиха новинарските рубрики с амбициозни изказвания на политици от целия регион в насока превръщането на страните им в газови хабовете. Топ правителствени и корпоративни ръководители в Гърция, Румъния, Словакия, Турция, Хърватска - затруднявам се да назова страна, чийто правителство да не е излязло с една или друга подобна инициатива през последните две седмици. България не остана назад с предложението за газов хъб на входа на несъстоятеля се Южен поток в Провадия.

Не съм сигурен кой е дал тези съвети, но очевидно не си е дал труда да вникне в същността на понятието хъб - какво включва и какво предполага. Шансовете, ползите и рисковете от непремерени политически амбиции в бизнеса, какъвто беше Големия енергиен шлем, които не само не се реализират, затъмняват и отлагат реалните стъпки в сферата на газовата и в по-общ план обща енергийна сигурност на България. Трябва да си даваме сметка, че пласирането на гарнирани с геополитически наркотик грандидеи от заинтересовани "приятелски"

лица представлява един от вероятно най-перфидните начини за отклоняване на внимание и ресурси от реални и постижими прагматични цели, които не винаги раждат големи заглавия в медиите.

Ще започна с това, че това дали ще станем или не газов хъб не зависи от декларация или намерение на политически лидери, а изисква легитимация и признание от пазара и основните играчи. Превръщането на страната в ключово звено на газовия пазар не зависи от прилагателните, които ще употребим, нито от пиар похватите, или големите заглавия в медиите, а от оптималното позициониране и развитие както на хардуера - допълнителна интегриращата и свързваща инфраструктура - интерконектори, газохранилища, газопроводи и в последна сметка реални количества природен газ, но и на софтуера - адекватна законодателна и регулаторна база, политики, развити търговски платформи. С други думи признанието, което пазарите дават на даден възел в европейския газов пазар – това, което най-често се има предвид под понятие хъб - е пряка функция от оценката за свързаност, за ликвидност и за търговска зрялост. Без достатъчно и диверсифициран газ, каквито и вербални

акценти да слагате върху една или друга страна на националните системи, те ще останат толкова значими и потребни, колкото кажат търговци, продавачи и купувачи на газ.

То и днес няма пречка да реперираме търговските си договори с Газпром за транзит и доставка, към която и да е от газовите борси - Баумгартнер, Британската балансираща точка, Точката за виртуална търговия в Италия и т.н. Можем да правим и виртуални сделки, но не правим. Можем да търсим договор с Газпром, базиран на спот цени, можем да търсим и по-ниски цени и ако не постигнем съгласие да отидем и спечелим на арбитраж, но не искаме. Можем да работим за местен добив, който едновременно ще добави ликвидност и ниски цени, но си имаме мораториум върху шистовия газ и изгонихме вероятно най-големия инвеститор, който някога е идвал в България. Хъбът е правила, процедури, прозрачност и отвореност - точно обратното на това, което имаме у нас.

Да оставим на страна, че при обявено от Газпром и президента Путин прекратяване на проекта Южен поток е най-малкото нереалистично да се очаква, че идея за газов

хъб с участието на руски газ до Варна, едва ли срещне разбиране в Москва.

След години на нищоправене в сферата на енергийна сигурност и отсъствие на свързаност и усилен капацитет за газосъхранение, без помен от законова и регулаторна база, без газова търговска платформа /последното е функция на алтернативни доставки и достатъчна ликвидност/, без дори търговски капацитет и структури във водещата българска газова компания - говоренето за хъб може да се изтълкува и като признак на когнитивен дисонанс. Булгаргаз, нашият национален газов шампион, продължава да се държи като счетоводна къща и да стои вкаменена без никаква активност или стратегия за оцеляване при либерализиран пазар. Тя не реализира нито реални, нито виртуални сделки с газ в и извън страната извън договора с Газпром. Не реализираме дори относително най-лесния проект за разширяване на капацитета на газохранилищата си, което е ключов стратегически актив на страната.

За какъв хъб може изобщо да става реч? Проектът за Чирен беше торпилиран с техниката на парламентарното

филибустерството - толкова много добри намерения, изобилие от проформа активност по принцип и нищо по същество. Надуха изкуствено проектната стойност до стратосферните 250 милиона евро със съзнанието, че няма как Европейската банка за възстановяване и развитие да се съгласи да финансира подобен проект. След това се разсърдиха на банката и започнаха да правят обструкции, накрая закриха проекта - за по-добри времена. Посланието е - разширението на Чирен ще стане или по нашия начин - с дебела корупционна компонента - или няма да стане. И не стана.

Приблизително същата е схемата при интерконекторите - странни проектни решения, тупкане на топката и заложен проектни бъгове.

Да се върнем към последствията от спирането на Южен поток.

Първо, добрите вести - откъдето и да мине Южен, вече Турски поток - България има всички шансове да реализира рязко увеличен обем и натовари сегашни и перспективни мощности за транзит и газосъхранение. Приходите от това със сигурност ще надвишат като устойчивост,

вероятност и размер потенциалните приходи от несъстоялия се руски проект - Южен поток. Повишаване на свързаността и капацитета на интерконекторите, магистралните транзитни и газопрееносната мрежа, както и газохранилищата - реално ще ни позиционира като значим и ключов фактор на картата на регионалната енергетика. Това дали ще попаднем в категорията "хъб" - няма особено значение, ако реализираме максимално потенциалните си ползи.

Второ, не особено добрите вести - от гледна точка на функцията на хъбовете - а те са там където има едновременно значително потребление или значително предлагане - България не може да предложи нито значително потребление, нито значително и диверсифицирано предлагане - поне докато нямаме значителен местен добив на природен газ или започнем активно да търгуваме - сами или чрез стратегическите си партньори - с газ, в това число и като купуваме газ отвън. Реализацията на Южен поток - колкото и това да изглежда абстрактно към днешния ден - нямаше да промени с нищо шансовете ни да се превърнем в разпределителен център или газов хъб.

Ако питате Булгаргаз ние нямаме право изобщо да търгуваме руски газ с трети страни, дори и това да бъдат количества, които не можем сами да консумираме !?. Тезата на Булгаргаз, разбира се не е вярна - Европейската комисия излезе със специално тълкуване по повод на реверса на руски газ към Украйна като потвърди, че всяко количество природен газ попаднало на територията на Европейския съюз е собственост на купувача, който може да го препродава свободно.

Някак по дефолт се приема, че всички газови потоци в региона се ориентират в две направление - турския и италианския пазар. Това е реалност, която само на пръв поглед не може да се промени. Газовият пазар в региона се намира в състояние на изключителна волатилност - не само поради технологичните революции и изобилието от проекти за пренос - газопроводи, интерконектори и терминали, но и поради множеството проекти за проучване и добив не нефт и газ в целия регион, в акваторията на Черно и Средиземно море.

Скъпите проекти за газопроводи и доставки от далечни дестинации, стават все по-проблемни, защото безвъзвратно мина

времето на дългосрочните нефтеноиндексираните контракти, които гарантираха устойчиви и високи приходи за дълги години. Днес никой не може да предвиди дългосрочното бъдеще и затова оптималните енергийни стратегии се фокусират върху много вариантност и еластичност на предлагане и потребление. Недиверсифициранията пазар на Централна и Източна Европа, и особено ако към него добавим и такъв голям консуматор като Украйна, представлява естествена точка на притегляне за всички търговци и добиващи газ компании. Това, което Италия и Турция не могат да предложат е ново търсене, защото и двата пазара са задоволени и диверсифицирани - сега и в обозримо бъдеще. Обратно, Централна и Източна Европа, които все още имат монополен доставчик и природния газ струва по-скъпо, са най-перспективният регион за пласиране на нови количества от нови доставчици от добиващи компании, газопроводи или терминали.

В този устрем към нови маршрути и доставчици, би било непростително да се недооценява възможността както Газпром, така и на други руски добиващи газ компании да сменят "силовата" парадигма

при евентуална смяна на властта в Кремъл. Европейският съюз няма нужда от реципрочна на кремълската политика на открито фаворизиране на един или друг източник или маршрут, а на конкурентен и либерализиран пазар.

Идеята, че Турция ще успее да реализира газов хъб на границата с България и Гърция от който европейците да купуват като сами си построят свързваща инфраструктура, „виси“ с много въпросителни и се възприема от болшинството аналитици с откровен скепсис най-малкото по две причини. Първата причина е отсъствието на значителни газосъхранителни капацитети по маршрутите на "новия" Южен поток. Идеята, че както при Южен поток през България проблемът ще се реши с лупингова система е теоретично възможна, но икономически неизгодна бизнес опция - особено в сравнение с капацитетите и еластичността, която дава преносната система на Украйна. Ако реализираме проектите си за газосъхранение и имаме 2-2,5 милиарда кубически метра капацитет на своя територия и с истинска, и с висок транзитен капацитет свързаност – възможност за изход и вход в нашата система от много точки - то България с нищо няма да бъде по-малко

значим фактор, от която и да е друга страна в региона.

Втората е, че смяната на маршрута не променя с нищо базисната финансова пречка, която торпилира Южен поток - невъзможността той да бъде финансиран от пазарите след отказа на събрания специално за проекта банков консорциум да се ангажира при нерешени въпрос между Русия и Европейския съюз.

И в това няма само толкова политика, колкото здрав разум. Поставете се на мястото на газовите компании и потребителите. Много по-логично е за Европа и за нас вместо да купуваме руски газ от хъб в Турция и да платим за дългия маршрут и за разходите по изграждане на инфраструктурата, да го купим на руско-украинската граница - при всички случаи ще ни излезе и по-евтино, и по-сигурно като защита срещу прекъсвания на доставките. Украинската газопреносна система е без конкурент в това отношение в цяла Европа.

Така че вместо да си губим времето в суетни геополитически флиртове с поредните гранд проекти, трябва прагматично да се опитаме да реализираме достъпното, оптималното и

реалистичното, което ще ни позволи да капитализираме максимално географското си положение и газовите активи - заложен в съществуващи, като реализираме всички текущи и бъдещи проекти.

Само тогава може да придадем смисъл на амбициите си да бъдем фактор в енергийната мрежа на Европа, при това по начин, който да ни прави предсказуими и желани партньори и на Запад, на Изток, на Север и на Юг.

Приказката за хъбове и за бизнес чрез геополитика нямат добър край. Както се убедихме от съдбата и сметката, която плащаме по несъстоялия се Енергиен шлем.

Румъния залага на собствен газ

Bloomberg

Румъния планира да построи нов газопровод за пренос на газ от Черно море, след като проектите за алтернативни транспортни маршрути, Набуко и Южен поток, приключиха.

Страната, която е най-малко зависима от руския газ сред източно европейските държави, желае да инвестира 230 милиона

евро (\$283 милиона), за да свърже източния бряг със съществуващата газова мрежа обяви енергийният министър Razvan Nicolescu. Страната ще търси финансиране от европейските фондове за покриване на част от разходи за изграждане, което ще започне през 2017, обяви Nicolescu.

Балканската държава залага на откриване нови газови находища в Черно море след проучванията, извършени от Exxon Mobil Corp и OMV Petrom SA, да се осигури енергийна независимост до 2020. OMV AG, основният собственик на Petrom, направи предварителна оценка на количеството газ през 2012 за блока Нептун, възлизаща в рамките на 1.5 трилиона кубични фута до 3 трилиона кубични фута (42 до 84 милиарда кубични метра).

“Най-важният проект е превръщането на офшорния газ в оншорен“, обяви Nicolescu. “Ще строим тръбопровод от Добруджа /Dobrogea/, на брега на Черно море, до южното селище Podisor, където ще се свързва със съществуващите тръбопроводи.”

Руският президент Владимир Путин обяви този месец края на Южен поток, проект за 45

милиарда долара, замислен да свързва Русия директно с ЕС през Черно море.

Румъния подкрепяше проекта Набуко, които беше планиран да транспортира азерски газ към Европа и беше замразен след като не успя да намери източници на доставки. Страната не беше включена в Южен Поток.

Petrom и Exxon по настоящем сондират трето находище в Черно море с цел да тестват търговската жизнеспособност и да оценят потенциалните ресурси на блока. Когато започне добивът, двете компании ще трябва да инвестират в транспортиране на газ от морето до брега заяви Nicolescu. Отговорност на мрежовия оператор Transgaz SA е да осигури транспорта според министъра.

„Резултатът от двата допълнителни сондажа ще бъде много важен за точната оценка на ресурсите в блока Нептун.“ обяви Nicolescu.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ [ТУК](#)

Хърватия възражда проект за газов терминал

Voice of America

Мотивирана от края на руския газов порект Южен Поток, Хърватия възстановява дългогодишна идея за изграждане на терминал за внос на втечен природен газ в дълбоководието на Omisalj на остров Krk.

Първоначално идеята претърпя провал, тъй като търсенето на природен газ в Европа намаля по време на глобалната икономическа криза, правейки проекта икономически неизгоден за инвеститорите, включително някои големи енергийни компании.

Но украинската криза и края на Южен Поток доведоха до нов фокус в източно европейските държави – редуциране на зависимостта от руски газ и уязвимостта им от пренос по украински тръбопроводи.

"Всички считат това за магическо оръжие", заяви Attila Holoda, управляващ директор на консултантска компания Aurora Energy Kft.

Хърватия е на път да започне ново проучване за терминал с прогнозиран годишен капацитет от 4 до 6 милиарда кубически метра и се надява да спечели политическа и

финансова подкрепа на страните от ЕС и Вашингтон.

Американският вицепрезидент Joe Biden на път към Истанбул миналия месец коментира хърватските планове за превръщането на страната в енергиен хъб: „Ако се направят инвестиции сега с подкрепата на ЕС и се работи във взаимодействие със съседите.“

Според хърватския министър на икономиката правителството ще обяви терминал Krk за „стратегически проект“ този месец или следващия. Проектът вече е сред 30-те проекта на ЕС, считани за важни за енергийната сигурност.

Хърватия планира през следващата година да оцени интереса на газовите компании според техния израз на намерения за наемане на капацитет и след това да се поканят потенциални инвеститори.

"Ако всичко върви по план, терминалът ще бъде завършен след три години и ще започне работа през 2019. Ние ще гарантираме капацитетите и потока на газ, но търговските газови компании ще трябва да поемат риска, когато става дума за цени и

доставки." заяви официално лице, пожелало анонимност.

Целта на проекта е да достави газ до Унгария, Словения, Сърбия и нататък. Хърватия консумира около 3 милиарда кубически метра годишно с местни ресурси, осигуряващи 60-65%.

Терминалът е оценен на 600 милиона евро (742 милиона долара), доста скъп проект за държава, която шеста година се намира в рецесия.

Хърватия иска да задържи до 25% собственост, а тъй като терминалът проправя пътя за търговия с природен газ за европейските пазари, страната се надява да привлече големи европейски или американски фирми.

Тревоги за финансовата жизнеспособност на проекта се появяват от части тъй като сега доставения ВПГ от Катар, Африка и Северна Америка е по-скъп от руския газ.

Терминалът ще допълни новия полски ВПГ терминал в Балтийско море, който също е

планиран да редуцира уязвимостта от прекъсване на доставките руските газ.

Но сделката на Варшава да внесе катарски газ може да доведе Полша до най-високите цени в света на природен газ.

Повечето ВПГ доставки понастоящем се насочват към Азия, където цените са по-високи отколкото в европейските газови центрове. До 2018 обаче плановете за ВПГ експорт на Австралия и Северна Америка се очаква да увеличат глобалните доставки.

Полша, Чехия, Унгария и Словакия ускориха опитите си от 2009 насам да свържат газовите си мрежи и да създадат тръбопровод север-юг, който да достига до Krk на юг.

Междувременно Хърватска лансира търгове за проучване на нефт и газ в Адриатическо море с цел превръщане в нетен газов износител до края на десетилетието.

„Югоизточна Европа трудно може да намери алтернативен газов маршрут без Хърватска.“, заяви Vrdoljak. "Не е защото сме решили така, а поради локацията ни."

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ [ТУК](#)

Шистовият газ ще увеличи леко данъчните приходи

The Hill

Шистовият нефт и газ могат да увеличат приходите от федералните данъци до около 1% през 2014, обяви Бюджетната комисия на Конгреса Congressional Budget Office (CBO).

В доклад CBO обявява, че хидравличното разбиване и хоризонталното разбиване – двете техники за добиване на газ- увеличават производителността, предоставяйки на хората и бизнеса повече пари.

Сондажите също увеличават икономическата активност, което ще доведе до ръст в БВП.

„CBO оценява, че реалният (изчистен от инфлация) БВП ще бъде с 0.75 процента по-висок до 2040, което би било невъзможно без разработването на шистови ресурси“, обявяват от агенцията.

Този ръст на БВП ще доведе до около 0.75% повече приходи от такси и данъци, или 35 милиарда долара през 2020 и до 1% към 2040.

Шистовият нефт и газ също помагат на федералния бюджет чрез увеличени данъци от сондажи на федерални земи според СВО.

„Този принос е скромнен и ще продължава да бъде, тъй като повечето шистови ресурси не са на федерална земя.“

Тези такси ще добавят около 300 милиона долара към федералната хазна през 2020г. СВО също разглежда потенциални политики за увеличаване на износа на петрол и газ, заключвайки, че увеличеният добив за експорт ще повиши леко федералните приходи.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ [ТУК](#)

Добри новини по отношение на емисиите от метан

Energy Tomorrow

Ново проучване на университета в Тексас показва това, което другите проучвания вече показваха: емисии от метан при добива на газ са по-малко от първоначалните оценки. Проучването разкрива, че емисиите представляват само 0.38 % от добива – около 10 % по-малко според оценка на проучването

от 2013г, направено от същия изследователски тим.

Изследването проверява два източника на емисии метан при добива на природен газ: процесите за прочистване на сондажните кладенци от натрупани течни фракции за да се увеличи добива, наречени „разтоварване на течности“; и пневматични контролери, които отварят и затварят клапани.

Проучването разкрива, че едва 19% от пневматичните устройства предизвикват 95% от емисиите от това оборудване, и че едва 20% от сондажите, които изпускат емисии, които се освобождават в атмосферата представляват 65% до 85% от тези емисии. David Allen, основен изследовател по програмата твърди:

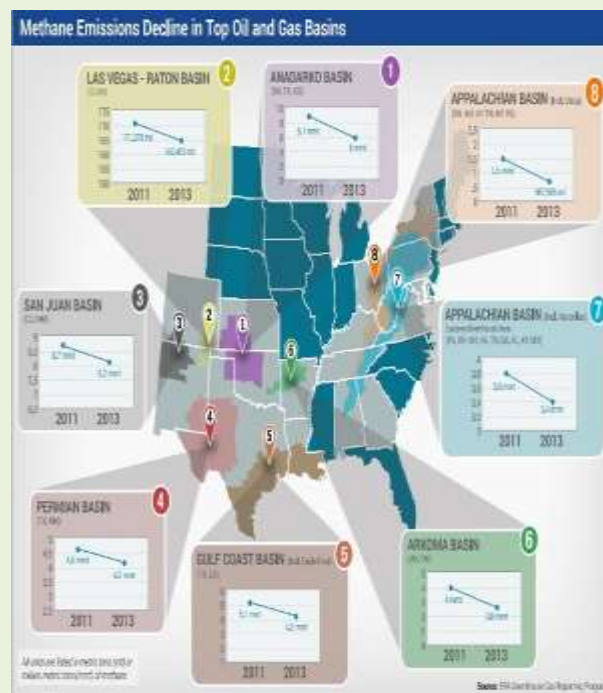
„Ако трябва да погледнем в перспектива, през последните няколко десетилетия 10% от колите на пътя са основно отговорни за емисионното замърсяване. Подобно на това, една малка група източници в тези две категории са отговорни за основните пневматични и изтичащи емисии при находищата за добив на природен газ.“

Резултатите предполагат, че технологии и практики, които вече са в употреба от индустрията – доброволните опити на копманиите и онези, които съответстват на федералните еко правила, които се превръщат в стандарт през идващия януари – работят в полза на намаляването на изтичането на метан. Howard Feldman, API директор по научни и регулаторни въпроси казва:

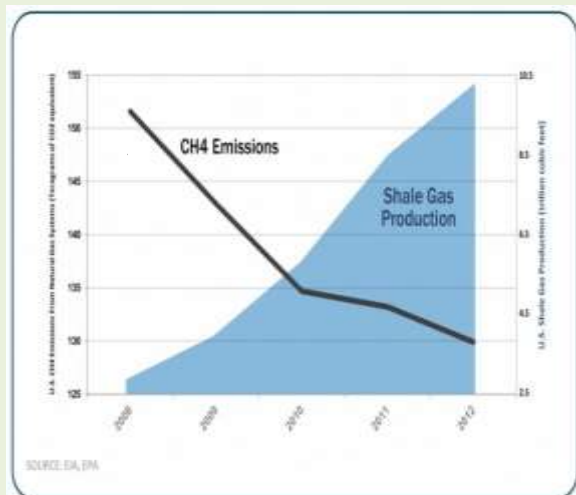
„Проучване след проучване доказват, че стремежите да се редуцират емисиите посредством инвестиции в нови технологии и оборудване са сполучливи. Това последно проучване показва, че емисиите от метан са само една малка част от предварителните изчервания от преди няколко години. Индустрията ще продължи да реализира напредък при ограничаване на емисиите доброволно и в съответствие с регулациите на Агенцията за защита на околната среда, които ще бъдат напълно изпълнени до януари.”

Резултатите от изследването на Университета в Тексас съвпадат с оценките на Агенцията за защита на околната среда, че емисиите метан от сондажи, в които се използва

хидравличен фракнинг за извличане на природен газ, са намалели с 73% след 2011. В графиката по-долу са показани резултатите от друго проучване за редуцирани емисии от в различни топ шистови находища в САЩ. **графика 1**



А графиката по-долу по данни на Администрацията за енергийна информация, показва намаляващите метан емисии и в същото време увеличаващият се добив на природен газ .



Подценен е въпросът, че САЩ могат да са в епицентъра на революция в сферата на природния газ и също да редуцират емисиите метан. Създаване на работни места, икономически растеж и по-добър въздух посредством увеличена употреба на по екологично гориво като природния газ. Това е индустриалната ни цел, заяви Greg Guidry изпълнителен вицепрезидент за неконвенционални ресурси в компанията Шел.

„Дългосрочната привлекателност на природния газ е ключова част от цялостното енергийно уравнение, както на глобално ниво, така и тук в САЩ. И изисква постоянно усъвършенстване за да продължи да бъде атрактивен. Shell вече доброволно намаляват емисиите метан.“

Feldman обяви, че индустрията също е мотивирана да намали метановите емисии:

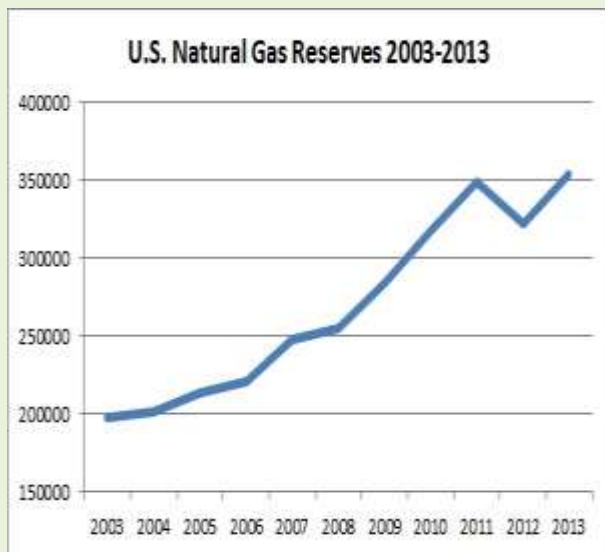
“Метан е продуктът, който извеждаме на пазара. Ние продаваме метан – това е природен газ. Това е, което искаме да продаваме. Не се нуждаем от регулациите, които ни казват какво да правим, защото сме мотивирани да го направим. Не е остатъчен продукт или нещо такова. Това е продуктът, който продаваме. Разработваме тези технологии, защото искаме да добиваме повече природен газ.“

Въпреки проучването и информацията от него някои все още смятат, че са необходими допълнителни регулации за метана. Според Shell влиянието на шистовата революция може да бъде значително:

“Ако администрацията трупа регулация след регулация върху американската шистова революция, притеснителното ще бъде, че оншорният добив на петрол и газ ще бъде подложен на предизвикателство и дори на някои места ще бъде невъзможен. Може(м) не нарочно да повлияем на американската енергийна сигурност и икономика в момент,

когато сме на пътя към енергийна независимост.“

Още една графика показва данни на Администрацията по енергийна информация, според които доказаните ресурси природен газ достигат рекордните 354 трилиона кубични фута през 2013. Видимо е как от 2008 насам увеличението на доказаните ресурси от природен газ – обеми доказани от геоложката и инженерната информация – могат да бъдат възстановени в бъдещите години при съществуващите икономически и експлоатационни условия.



Траекторията на кривата е основно тази на шистовата революция, която не се осъществява без авангардните технологии хидравлично разбиване и хоризонтално

сондиране. Безопасният фракнинг спаси Америка от необходимостта да внася природен газ и доведе до нова реалност, в която страната може да стане основен износител на природен газ ако провежда правилни политики - включително адекватен подход към регулациите. Изпълнителният директор на API Jack Gerard обяви:

„Парадоксално е, че имаме американски енергиен ренесанс, което е прецедент в историята на нацията. И все пак продължаваме опитите да регулираме всяка дейност, която подкопава ръста, на който сме свидетели в момента. Ние окуражихме администрацията да си поеме дълбок дъх и да погледне задълбочено върху ефекта на постоянните регулаторни дейности, които обезкуражават всяка дейност, която създава тези нови добре платени работни места.“

Gerard заяви, че в момента индустрията работи под строг регулаторен режим, който е основно на щатско ниво, където държавни служители – експерти по отношение на местната геология и други физически характеристики, създават правила на местно ниво. И Това работи. Проучването го доказва. По думите на Gerard: „Въпреки че броят на

сондажите значително се увеличава, емисиите намаляват. Така че продължаваме да се питаме защо хвърляме кал върху нещо, което е от малкото позитиви в местната икономика.“

Добър въпрос.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ [ТУК](#)

Компаниите добиващи шистов газ не са притеснени от цените

Midlandreporter Telegraph

Петролните полета в южен и западен Тексас спомагат за това американските стратегически ресурси да достигнат до най-високите си нива от 1975.

Доклад на американската Администрация по енергийна информация показва, че американските ресурси на суров петрол и лек нефтен кондензат се увеличават за пета поредна година през 2013, като ръстът е 9% или 3.1 милиарда барела. Общите доказани ресурси достигат 36.5 милиарда барела.

Доказаните запаси са онова количество нефт и газ, което може да бъде възстановено

благодарение на съществуващата технология и икономически климат.

Доказаните запаси на Тексас са повече от 900 милиона барела за 2013, главно в шистовото находище Eagle Ford в южен Тексас и множество формации в басейна Permian в Западен Тексас и източно Мексико. Eagle Ford добавя 805 милиона барела доказани ресурси през 2013 и възстановим нефт и кондензат, оценени на 4.18 милиарда барела.

Находището Bakken, в Северна Дакота, добавя нови 1.7 милиарда барела миналата година и е оценено на 4.84 милиарда барела.

Басейнът Permian добавя 99 милиона доказани запаси миналата година и разполага общо с 335 милиона барела според правителствен доклад. Ако тези количества са относително малки, то причината е, че едва през 2014г компаниите започват да използват широко техниките хоризонталното сондиране и хидравлично разбиване в формациите в Permian.

Докато Америка има повече петрол за първи път от десетилетия, глобалното търсене намалява и цените се движат от над 100 долара за барел това лято до 60 долара за барел.

Няколко петролни компании анонсираха планове да намалят сондажните бюджети, но все още планират да извличат повече петрол и газ. Те изместват фокуса към по-лесно достъпни запаси, докато продължават да сондират и завършват сондажи по-бързо и на по-евтино.

Въпреки спекулациите, че намаляващите петролни цени ще навредят на шистовия бум, анализаторите не са готови да отпишат нацията като ключов играч на глобалния петролен пазар. „Това, което казвам на клиентите е: не вземайте бизнес решения с презумпцията, че Америка ще бъде не толкова значима на световния петролен пазар колкото е днес.“ заяви R.T. Dukes, старши анализатор в Wood Mackenzie, консултантска фирма в областта на енергетиката.

СТАТИЯТА МОЖЕТЕ ДА НАМЕРИТЕ [ТУК](#)

Уточнение

Авторите на настоящия информационен бюлетин финансират това начинание, водени от своята гражданска позиция за необходимостта от пълноценна и балансирана информираност на обществото по въпросите на проучването и добива на нефт и газ. Проявилите интерес да подпомогнат проучванията и информационната дейност на Центъра за изследвания на Балканския и черноморския регион могат да се обръщат за повече информация и конкретни проекти към координатора на програмата на следния адрес cbbsinfocenter@gmail.com

Unsolicited mail: Ако не желаете да получавате този инфолетър, моля да се отпишете от адресния списък като изпратите обратно съобщение без текст на cbbsinfocenter@gmail.com

Правата по превода на всички статии принадлежат на издателите на настоящия информационен бюлетин.

Контакти за повече информация:

Алекс Алексиев

alexralex@aol.com

Васко Начев

vasko@infonetbg.com

Илиян Василев

idvassilev@innoenergy.biz

Мартин Владимирков

mvladimirov@ceemarketwatch.com

Руслан Стефанов

ruslan.stefanov@online.bg

Христо Казанджиев

h.kazandjiev@yahoo.com